

Flygtningelejre i Ribe Amt efter 1945, III

Af L. G. Ipsen, Oksbøl

I årbogen for 1984 bragtes en artikel om flygtningelejren ved Blåvand, blandt lokalbefolkningen almindeligvis kaldet »Russerlejren«.

Siden artiklens fremkomst er der tilgået Blåvandshuk lokalhistoriske arkiv en række værdifulde, supplerende oplysninger, og det er bl.a. lykkedes arkivet at komme i forbindelse med en person, som i en periode af sin drengetid oplevede denne lejr på godt og ondt. Personen er arkitekt Salli Besiakov, der står som nummer 1 fra venstre på billedet side 214 i omtalte årbog ved siden af sin mor.

Familien Besiakov, der siden 1910 havde været bosiddende i København, måtte i forbindelse med jødeforfølgelserne i Danmark i august 1943 flygte til Sverige, hvor de fik asyl, indtil Danmarks befrielse den 5. maj 1945.

Den 30. maj forlod familien Sverige og rejste tilbage til Danmark. De kunne imidlertid ikke bosætte sig i deres tidligere lejlighed, da der i mellemtiden var blevet »disponeret over den til andet formål«. De stod således uden tag over hovedet og måtte i gang med at finde husly.

På baggrund af afstamning og sprogkunderskaber fik fru Besiakov tilbud om at fungere som tolk i en af de af Dansk Røde Kors oprettede lejre for allierede flygtninge, i dette tilfælde altså Blåvandlejren, hvortil der var blevet samlet en broget blanding af tyske soldater, krigsfanger, tvangsarbejdere og flygtninge fra Østprovsen, Polen, randstaterne og mange andre lande.

Salli Besiakov, der var fulgt med sin mor til Blåvand, var på det tidspunkt 14 år gammel. Ved et besøg hos ham i eftersommeren 1985 fortalte han følgende:

Blåvandlejren 1945

Fra en drengs dagbog

»Jeg har lige haft besøg af oberstløjtnant L. G. Ipsen fra Oksbøl. Jeg havde ventet en bøs, ordenssprydet, uniformsklædt herre og mødte istedet en venlig, tweedklædt, pibe-rygende amatørhistoriker, der havde ofret en rejse til hovedstaden bare for at indsamle oplysninger fra dem, der

Indgangsportalen til Blåvandlejren. Til venstre vagtstuen, til højre barakken hvor min mor og jeg boede.

vidste noget om krigsfangelejrene i Ribe amt. Nu ville han også have mine oplevelser fra mit sommerophold i lejren ved Blåvand, dengang for 40 år siden, da Danmark blev frit.

Fra kælderen har jeg fra støvede kasser fundet fotoalbums og min gamle dagbog frem. Jeg er ikke sikker på at den egner sig til gengivelse i en historisk årbog. På den anden side er det her, det nærmeste jeg kan komme en autentisk gengivelse af, hvad jeg oplevede dengang for 40 år siden. Der kan være lidt kludder i de exacte datoer, jeg var ikke så nøjeregnende dengang. Men her er altså udpluk fra min dagbog anno 1945.

Sommeren 1945

1. Juni 45: Var ude i Dalføret på Amager lige så snart jeg var ankommet til Hovedbanegården fra Sverige. Kiggede ind ad vore Vinduer til den gamle Lejlighed. Der bor nogen andre nu. Vores Møbler er spredt for alle Vinde, men

de gamle Legekammerater hjemme i Gaarden ligner sig selv. Den lille Birthe er vel nok blevet flot. De troede alle sammen, at min Svenska Skol-Kappa, med Skulderstrop-per, brunt Læderbælte og Skraarem var en Uniform, og at jeg var blevet Medlem af Den Danske Brigade. Jeg lod dem blive i Troen. Hvis jeg bare kunne faa fat i en engelsk Skraahue, ville den være hjemme med Birthe.

15. Juni 45: Min Mor har faaet tilbudt Job som Tolk ved en eller anden russisk Krigsfangelejr ved Vestkysten. Hun har stillet som Betingelse, at jeg kunne komme med. Min Far skal, medens vi er derovre, prøve at skaffe vores Lejlighed og Møbler tilbage.

Sikken en Chance, at skulle faa Lov at være sammen med rigtige Rødarmister, der havde været med i Krigen mod Hitler og maaske har været med ved Slaget om Stalingrad. Min Bror vil give mig Penge med, saa jeg kan skaffe ham et af de her Spænder med femtakket Stjerne paa. Hvis jeg kunne faa Tag paa en Parabellum-Pistol, vil det bare være Toppen. Saa han kunne faa sin hvide Frihedskæmper-Cottoncoat pyntet op med en ordentlig Skyder, i Stedet for hans lille, ynkelige Browning. Han kan tro nej, hvis jeg faar fat i een, beholder jeg den da selv.

20. Juni 45: Der var ikke meget Tid til at pakke eller sige Farvel til de gamle Venner hjemme i Gaarden (især Birthe). Vi er lige ankommet til Blaavandlejren. Desværre var der ingen Røde-Kors-Uniform til mig. Jeg maa gaa rundt i mit gamle Kluns. Vi bor i en gammel Tyskerbarak lige indenfor Lejrporten. Jeg har faaet eget Værelse, og der er gudskelov et rigtigt Lokum til Personalet – ellers var jeg rejst Hjem lige på Stedet. Har været ude at se på Lokaliteterne: der er meget øde omkring Lejren, kun Enge, Sandklitter og saa Grusvejen. Ved Indgangen til Lejren er der rejst en Æresportal med et stort Billede af Stalin himself, omkranset af Løv, røde Flag, Danske Flag og Røde-Korsflag. Over Portalen, noget Krims-Krams på Russisk, der nok skal betyde Velkommen. Selvom der er Vagtstue med bevæbnede Frihedskæmpere ved Porten, ser det ud til, at Russerne kan komme og gå, som de vil.

Vore venner i deres nysyede tyske uniformer.

Der er ca 1400 af dem, både Kvinder og Mænd. Kun ganske faa af dem har de rigtige russiske Uniformer paa. Resten er klædt i gamle slidte, tyske Uniformer. De klipper Jakkerne af lige over Hoften, for bedre at kunne faa Hænderne ned i Bukselommerne. De er ikke særlig smarte at se paa. Der er ogsaa unge Piger i Lejren, et par af dem maa se helt godt ud inde under deres forvaskede Kjoler.

25. Juni 45: Een af Vagterne fra Lejrindgangen tog mig med paa en Tur i en ægte engelsk Rover. Dødsomt Vogn som Frihedskæmperne har organiseret. Den kører et godt stykke over de 130 paa rigtig Benzin. Den fik hele Sømmet, og selvfølgelig røg vi i Grøften på Vej til Varde. Der skete nu ikke noget, ud over at Vognen fik nogle Buler.

En anden Gang vi skal til Varde efter Medicin, har han lovet mig at jeg må styre Vognen. Ellers er den eneste Forbindelse til Byen den store hvidmalede Rødekors-Lastbil der henter Mad. Alle prøver at komme med den. Russerne hænger alle Steder uden på Vognen, det er nemlig kun gravide eller meget syge, der faar lov at sidde i

Køkkenet i lejren. Økonomaen overvåger madlavningen.

Førerhuset. Hvis man kan redde sig en Plads paa Forskærmen (og holde godt fast i Forlygterne), slipper man for at blive lige saa støvgraa i Ansigtet som dem, der faar plads paa Ladet. Der er allerede en Del andre Danskere i Lejren. De er kommet nogle Uger før os. En flot Sygeplejerske i en smart, blaa-hvid Uniform, en Økonoma og nogle andre der leder Lejren eller holder Regnskab og saadan noget.

De har ikke fundet ud af, hvad jeg skal lave, og det haster ikke, for Turene sammen med Chaufførerne er spændende nok. Min Mor har faaet et lille Skilt paa sin Dør: PIREVOZTIZA, der betyder Tolk. Udover at oversætte, naar Russerne skal til Lægebehandling, hjælper hun ogsaa med Uddeling ved Køkkenet. Russerne er helt vilde med Æg, og hun stikker nogle af dem et par ekstra, naar hun ser sit Snit til det. De andre i Køkkenet er sure over det. De siger, at der skal være ens Rationer for alle, ligemeget om det er »Intelligensia« eller Bønder.

Minefelter og pigtrådshegn i nærheden af Blåvandlejren. I baggrunden en af de store flyradarer.

11. Juli 45: Først var jeg lidt skuffet over, at jeg ikke fik en Røde-kors-Uniform eller i det mindste et Armbind, men nu kan jeg godt se Fordelen ved at være Anonym og saadan lidt uden for Nummeret: Russerne snakker til mig, som om jeg var een af deres egne. Paa den Maade faar jeg opsnappet en hel Del Brokker. Min Mor er sur, når jeg bruger dem, for de er godt saftige. Der sniger sig nu ogsaa en hel masse almindelige Ord med ind, der kan bruges til at komme i Kontakt med Russerne. Der er en lille Gruppe »skrappe Dreng«*», der tager paa Strejfture ud i Klitterne, som jeg især godt kunne tænke mig at komme i Lag med.*

15. Juli 45: Det lykkedes, de vil godt have mig med. Omkring hele Lejren er der Minefelter. Der er Skilte herom overalt. Der skal man vist nok ikke vove sig ud. Igaar var jeg, sammen med Nikolaj og Pjotr plus et Par andre jeg ikke har lært Navnene paa endnu, paa Tur. De har arbejdet for Tyskerne som Slavearbejdere ved bygning af Bunkerne her omkring og kender Terrænet ud og

Efterladt kanon og ammunition ude i klitterne ved Blåvand.

ind. De ved, hvor der er Miner, og hvor der er efterladt Ammunition og Skydevaaben. Det er bare at gaa ned i Betonstillingerne og hale store Kasser med Kugler op. Pjotr slaar alle Rekorder i Haandgranatkastning. Jeg stopper ved 3, han kan mageligt klare at afsikre 6, som han lægger op foran sig, før han strør dem ud paa een gang i Klitterne. Haandgranaterne har nogle lange Træskafter og en lille graa Konservesdaase i Enden. Der skal en Tændsats op i Skaftet, og man skal afsikre dem, før man smider dem fra sig. De giver nogle ordentlige Brag og gode store Huller i Klitterne.

16. Juli 45: Vi har afholdt Konkurrence, om hvem der først kunne ramme et Lokum ved et af de forladte Sommerhuse i Klitterne. Naar saadan et lille Skur faar en Fuldræffer, flyver det som en Raket 10-15 m op i Luften for at falde ned i Smaapinde. Mon der er nogen, der ejer de Sommerhuse? Det bliver ikke noget behageligt Gensyn, naar de skal overtage dem. Ivan, der er med paa vore Klitture, er fra Usbekistan. Pjotr fortæller mig, at han

Lejrorkesteret på tribunen i kulturbarakken.

ikke kan tale ordentlig Russisk. Han siger hun om nogen, han skal sige han om o.s.v. Desværre tager jeg ved lære af ham. Ivan taler ogsaa et helt andet Sprog med de af Lejrbeboerne, der kommer fra den samme Stat som han. Men Ivan er knippel god til at finde nyt Legetøj. Hvor han støvede Maskingeværet op, er en Gaade. Vi stoppede først, da Løbet var helt gloende. Det er meget nemmere at skyde med Maskingevær eller Maskinpistol end med almindeligt Gevær. Det er ligesom at sprøjte Vand med en Haveslange. Man flytter bare Strålen, til man har fundet det Sted, man skal ramme. Vi smider tomme Benzindunke ud i de vandfyldte Huller i Klitterne og pløkker Dunkene til, til de gaar til bunds.

18. Juli 45: Jeg gider ikke at skyde med Gevær mere, man faar saa forbandet ondt i Skulderen. Nikolaj siger, at jeg holder forkert paa Geværet, jeg lærer det nok aldrig. Det er langt nemmere med Maskinpistoler, saa hver gang vi finder en Kasse med Skud til saadan en, kaster jeg mig over den, til Kasserne er tømte. Pjotr forklarer mig, at

Kvinder på motionsmarch.

han selv er »god nok«, men at der er andre i Lejren der ikke skal glæde sig til at komme hjem. Og med en Finger tværs over Halsen uddyber han sin Mening. Jeg er ikke rigtig klar over, hvorfor nogen er gode nok og andre ikke: hvorfor skulle der ske noget med de rare Russere, der har gaaet saa meget ondt igennem. Ivan har været Diamantgraver i Sibirien. Han har været en fri Mand før Krigen kom, siger han. Kun et par Maaneders strengt Arbejde med at finde Ædelstenene og saa en lang Ferie med Piger og Vodka i et af stederne ved Sortehavet. Det skal han starte paa igen, saa snart han er vendt tilbage. Ivan er næsten 2 meter høj, har smalle, skæve, sorte Øjne og en meget, meget tynd Stemme samt nogle kæmpestore Næver med Plads til en Masse Haandgranater.

19. Juli 45: Jeg har lært nogle fra Kunstnergruppen at kende. De plukker altid min Mor for raa Æg, før de skal synge i Klubben. Det er for at klare Stemmen. En stor Barak er indrettet til Festsal med Bænkerækker og en lille Scene med de sædvanlige Hilsner til den store Stalin skre-

Lejrgaden med udsmykning og min mor med alle vennerne.

vet med »bagvendte« Bogstaver hen over Åbningen. Stalin er der Billeder af alle vegne. Det er jo ogsaa ham, der har vundet Krigen for Russerne – næsten da. Kunstnergruppen bestaar af et 12 Mands Orkester, et par Klovne, og en masse Sangere der synger de sædvanlige Sange om at mødes igen under Uret i Kreml, naar Krigen er slut, og saadan noget sentimentalt noget. De kan ikke spille Jazz, og er forresten ogsaa bedøvende ligeglade. De laver en masse Sketcher om Lejrlivets Genvordigheder. Især gør de grin med ham Gromov, der holder Hof i Barak nr. 4.

20. Juli 45: Pjotr har sammenkaldt Skydebrødrene til Udflugt. Vi er begyndt at blive trætte af de små Ærtebøsser. Skydning med Parabellumpistoler keder mig, selv om jeg har organiseret mig én og gemt den i en Bunker. Ikke engang affyring af Mortérgranater mod de forladte Sommerhuse kan opmuntre os. Der skal noget mere og større til nu. De store Kæmpekanoner paa Tyskernes anlæg ude ved havet er desværre ikke færdigopstillet og mangler for øvrigt ogsaa Granater. Det kunne nu ellers have været

sjovt, at gi' dem en lille Hilsen i Norge. Vi maa nøjes med noget mindre. Pjotr har fundet en dejlig, lille Kanon i skudklar Stand, med Ammunition og det hele, i een af de tilsandede Bunkers. Vi har faaet gravet den fri og gjort den klar til affyring. Vi vil lige vente et par Dage, til der er faldet Ro over Feltet.

22. *Juli 45*: Gromov har bedt mig om at fotografere ham sammen med hans Hof af Livvagter, Tjenere og Damer. Gromov er en lille Mand, men en meget meget berømt Mand. Een af Livvagterne fra Gromovs Barak fortæller mig, at Gromov er en kendt Pilot, der har reddet en hel Ekspedition af Videnskabsmænd fra en Isflage paa Nordpolen. Han har faaet Masser af Medaljer, overrakt af selveste Stalin. Han havde dem ganske vist ikke paa sig mere, paa grund af sit ufrivillige Ophold i Tyskland. Jeg tror, at det bliver nogle gode Billeder.

21. *Juli 45*: Nogle af Russerne fra Rødmistbarakken fortæller mig, at Gromov er ét stort Svindelnummer, og at han nok skal faa sin Straf, naar de engang kommer hjem. Der er i det hele taget mange af Russerne, der skal hjem og have deres Straf. Min Mor gider ikke høre om det, hun synes at alle Russerne er lige rare og prøver bare at putte saa mange Æg ned i Halsen paa dem som muligt, for at de skal komme sig efter de frygtelige Aar i Fangenskab. De omkring 200 Russere, der bor i Rødmistbarakken, gaar hver Dag paa Marchtræning ude paa den støvede Landevej. De synger mægtigt godt: een i Spidsen synger for, og alle de andre svarer ham. Det er noget med: »Vi marcherer for Stalin og Folket o.s.v.« – men det lyder altsaa godt, de kan bare det der. Rødmisterne siger selv, at de er sikre paa at faa en fin Behandling, naar de kommer hjem. De har aldrig arbejdet for Værnemagten, men har været holdt fanget i et Vareskur i en eller anden dansk Havneby. Skuret var allerede overhældt med Benzin, da danske Frihedskæmpere i sidste øjeblik reddede dem fra at blive brændt levende.

22. *Juli 45*: En Sorgens Dag. Vagterne maa have opdaget, hvad vi havde været ude paa, for al Ammunition til

vores gode lille Kanon er fjernet, da vi naar ud til den. Vi maa tage til Takke med de sædvanlige Skydeøvelser. Det er begyndt at kede mig alvorligt. Min Parabellum ligger sikkert og godt gemt, indtil vi skal hjem. Min Bror faar den i hvert fald ikke, ligemeget hvad han byder.

23. Juli 45: Der bliver gjort rent paa mit Værelse af Ljuba. Hun maa være omkring de 15. Hun ser helt godt ud. Jeg har snakket lidt med hende, og hun tager sig god Tid naar hun gør rent. Jeg er faktisk lidt lun paa hende, men jeg tør ikke prøve paa noget, selvom jeg tror, at det kunne lade sig gøre at kysse hende. Tænk hvis hun har været Elskerinde for en SS-general eller saadan noget uhyggeligt nede i Tyskland. Nej, jeg tør ikke. Der er nu ikke noget at se paa hende, hun ser naturlig og sød ud, saa jeg kan næsten ikke tro det. Ærgerligt, at man ikke kan noget mere Russisk, ellers skulle jeg nok have faaet Sandheden ud af hende.

Æjrskomageren med en af 'e blonde små ariere, der kulle have været forandret ra russer til tysker.

24. Juli 45: Der var vildt Slagsmaal paa Lejrgaden idag. Nogle af de »gamle« Russere havde opdaget, at nogen lige ankomne »nye« havde hjulpet SS med at udrydde hele den Landsby, de kom fra. Der er nok noget om det, Pjotr forklarede med Fingeren hen over Halsen. Det er nu mærkeligt, at nogle af de rare og flinke Russere, der smiler og spørger, om man kan skaffe dem Snaps, i Virkeligheden har været værre end alle SS-erne tilsammen. Min Mor har faaet det første Brev fra sin Familie i Rusland. Hun har lukket sig inde paa sit Værelse og græder hele Dagen.

26. Juli 45: Jeg har været paa min første Tur med Kunstnergruppen. De skulle optræde paa et Forsamlingshus i en Naboby. Folk var begejstret for deres Sang og Dans. Kunstnerne er privilegeret i forhold til de andre Lejrbeboere. De kan altid tiltuske sig lidt Snaps paa Rejserne. De bytter med Cigaretetuier, de har lavet af Aluminium fra nedfaldne Flyvere. Der bliver ridset Sovjetstjerner og Snørkler samt Dato paa Laaget. Æskerne gaar som varmt Sprit ved deres Byttehandler. De mindre heldige, hjemme i Lejren, maa nøjes med almindeligt Kogesprit. Det kan sagtens drikkes, siger de, bare man hælder efter med en ordentlig Slurk Mælk. Der er ogsaa nogen, der bruger Parfume, fra Lejrkiosken, til at tage de værste Tømmermænd. Det er det nærmeste, Kiosken kan tilbyde i Retning af Alkohol. Saa er der alle Danskernes Vittigheder om, at Russerne spiser Skosværten og Niveacremen fra Kiosken, men dem tror jeg nu ikke paa. Der er kun een Ting, der optager Russerne lige saa meget, som hvordan man faar fat i Sprit, det er Cyklerne. Tobak er der tilsyneladende ikke Vanskeligheder med at skaffe.

28. Juli 45: Russerne kan ikke finde ud af det med Cyklerne. Der er saa mange af dem, at det bare er at tage for sig. De er meget fortørnede, naar den omkringboende Befolkning tropper op og forlanger Cyklerne tilbage. Russerne har lært mig et Ord for det: »organisere«. Nogle af dem har, de sidste Dage inden Kaos hos Tyskerne, organiseret 4-5 Ure paa hver Arm. Det er altid godt at have noget at bytte med, siger de.

Lejrens barberstue.

29. Juli 45: Turene sammen med Kunstnerne fortsætter. Jeg møder en masse Vestjyder der er imponeret over, at jeg allerede har lært at tale perfekt Dansk, og jeg nænner ikke at skuffe dem. Jeg har lært, hvordan man med een Haand, en Avis og lidt Tobak kan lave sig en stærk russisk Smøg. Man ruller Tobakken til en tynd Pølse imellem Fingrene og river herefter – medens man stadig knuger Fingrene omkring Tobakken – en Las af Avissiden, som man saa ruller Tobakken ind i. Lidt Spyt paa den frie Kant, inden Rullen lukkes til ved et Par Knæk op og ned, og Machorkaen er klar til en ordentlig Lungekradsers.

2. Aug. 45: Der skal være stor Fest i Klubben. Det er med Nød og Næppe, at Tandlægen, der har laant Klubsalen, er blevet færdig. Russerne har staaet i Kø hele Dagen for at aflevere deres Bidrag til de fyldte Spande med udtrukne Tænder og Blod. Gulvet er blevet spulet, og der er blevet pyntet op med Grangrene og Løv plus de sædvanlige Billeder af Stalin og nykomponerede Tirader med

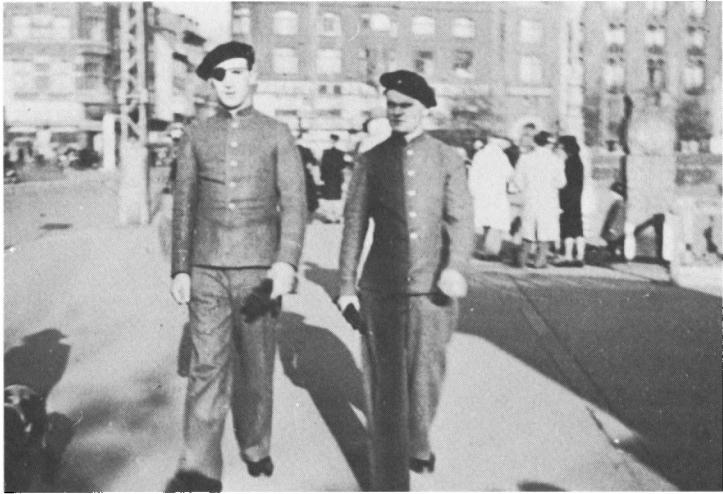
»omvendte« Bogstaver. Der ventes fint Besøg af nogle russiske Generaler som skal fortælle om, hvornår og hvordan Russerne kan komme Hjem. I alle Sovebarakkerne har der været hektisk Aktivitet med at gøre rent. Lejrgaderne er fejtet og revet, og Anlægget med Beplantning, i Form af Sovjetstjerner og Kanter af hvidmalede Sten, har faaet en ekstra Afpudsning.

3. Aug. 45: Jeg reddede mig en Plads paa 1. Række ved den store Fest i Aftes. Hver Dansker fik tildelt en af Poul Lunds Russerbørn som Tolk (Poul Lund er deres danske lærer)*. Børnene havde ikke glemt deres Modersmaal, trods Tyskernes ihærdige Forsøg paa at omforme dem til gode Arier. De lysblonde Børns Forældre var blevet myrdet, og mange af dem havde glemt deres Efternavn, og hvor de kom fra. Desværre forstod Børnene ikke de voksnes Vittigheder, saa det var lidt af en Gættekonkurrence at forstaa Underholdningen. Det var nemmere med de lange Taler, der indeholdt de sædvanlige Standardsætninger og Lovprisninger af Stalin, Freden, Venskabet med det danske Folk o.s.v.

10. Aug. 45: Jeg har endelig overtalt min Mor til at punge ud, saa jeg kunne faa nogle af Lejr-skomagerens haandsyede Russerstøvler. Saadanne Støvler er Statussymbol i Lejren, næsten bedre end en Aluminiumskuffert. De er saa tunge, at man næsten ikke kan flytte Benene. Nikolaj siger, at de er gode at have paa, hvis man skal passere et Minefelt. De to Russere der blev dræbt sidste Uge, fordi de skulle skyde genvej over en Mark, saa nu ikke ud til at have haft megen nytte af deres Støvler. Min Mor plager mig med, at jeg skal aflægge Lejrens Frisør et Besøg, inden vi skal rejse om nogle Dage. Jeg skal ikke nyde noget af at blive tyskerklippet.

29. Aug. 45: Kære Dagbog, det er længe siden, jeg har betroet mig til dig. Sagen er den, at jeg ikke gider mere. Hvorfor skal man skrive alt det Sludder ned om hvad man oplever til daglig. Her inde i København er der Gang i

*) A. N. Forfatteren til bogen »Bag flygtningelejrenes pigtråd«.

Nicolai og Pjotr i nye uniformer i København.

den. I München spiller Leo Mathiesen Jazz, og der er aabnet en Hot-Dog Bar i Vestervoldgade hvor der ogsaa høres Hot hele tiden. Vi bor til Laans, fordi den gamle endnu ikke har skaffet os et Sted at bo.

Igaar havde vi besøg af Nikolaj og Pjotr fra Blaaavandslejren. Der er snart ikke flere Russere tilbage i Lejren. Ivan er rejst tilbage til Usbekistan, og Ljuba, som jeg ikke fik kysset, er rejst tilbage til Ukraine. Ivan og Pjotr ankom i nogle nye Sovjetuniformer de havde faaet udleveret til Rejsen: Jakker der var knuppet helt op i Halsen og Bukser med brede Ben i noget lysebrunt Vadm. De ser ikke særlig smarte ud, naar man sammenligner dem med Yankiernes Garbadineuniformer. Mine tunge Russerstøvler er heller ikke Sagen her i København. Naa, det var sidste Side i Dagbogen, jeg gider ikke begynde paa en ny, saa ha' det saa godt. jeg skal forresten i München i Aften med Birthe fra Dalføret, min Mor har syet brede Opslag paa mine Jernbanefløjlsbukser, og jeg har faaet Tag paa et Par Raagummisko. PS: jeg glemte Forresten at faa min Para-

bellum med mig, da vi skulle hjem fra Lejren – men Skidt, der er ogsaa vigtigere Ting i Livet end at skyde – Birthe f.Eks.«

Leif Guldman Ipsen, Krarupsvej 7, 6840 Oksbøl. Født 1922, pens. oberstløjtnant 1982, kommandant i Oksbøllejren 1977-1982. Har tidligere skrevet: »Oksbøllejren gennem 50 år« (1979), og udkast til »Minde- lunden ved Husbjerg«.